

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **Z. Š.**, zastoupeného JUDr. Věrou Krejbichovou, advokátkou se sídlem Potoční 877, Podbořany, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2001, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 42 Ca 587/01, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 7. 2004, č. j. 42 Ca 587/01 - 87,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Věry Krejbichové **s e u r č u j e** částkou 650 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 38 a násl. zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Žalovaná uvedla, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Lounech ze dne 30. 7. 2001 není žalobce plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %, přičemž podle § 39 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 5. 2002, č. j. 42 Ca 587/01 - 21, bylo rozhodnutí žalované potvrzeno. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 10. 2002, č. j. 2 Cao 86/2002 - 34, byl na základě žalobcova odvolání uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Vrchní soud v Praze uvedl, že ačkoliv ve většině přezkumných řízení bývá rozhodujícím důkazem posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, nelze tím vyloučit provedení dalšího dokazování, např. kolektivním posudkem znalců nebo znaleckého ústavu. Rozhodujícím důvodem pro úvahu o potřebě dalšího dokazování znaleckým posudkem byl i názor Ústavního soudu v nálezu sp. zn. II. ÚS 92/95, z něhož vyplývá, že takový důkaz lze v podobných případech stěží odepřít, pokud přispěje ke zjištění skutkového stavu věci. Není od věci, když soudy v souladu s čl. 6 Úmluvy a čl. 36 Listiny dbají, aby jejich rozhodnutí byla nikoliv jen předepsanou, ale též akceptovatelnou spravedlností. Vrchní soud v Praze tedy přisvědčil žalobci v jeho požadavku, aby byl vyšetřen odbornými lékaři, kteří budou zkoumat jeho zdravotní stav souhrnně a uložil krajskému soudu doplnit dokazování znaleckým posudkem, nejlépe vypracovaným kolektivem znalců z Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 2. 7. 2004, č. j. 42 Ca 587/01 - 87, zamítl opravný prostředek (nyní žalobu) směřující proti uvedenému rozhodnutí žalované. Soud uvedl, že dne 10. 6. 2004 byl vyhotoven znalecký posudek vypracovaný Institutem postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví hodnotící zdravotní stav žalobce ke dni 28. 8. 2001; tato zjištění zcela korespondují s předcházejícími závěry. Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví – stejně jako předtím Okresní správa sociálního zabezpečení v Lounech i posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí – vyčíslil pokles žalobcovy schopnosti soustavné výdělečné činnosti na 50 %. Soud uvedl, že žalobce nesdělil akceptovatelné důvody pro to, že znalecký posudek považuje za špatný a nesmyslný. Podle soudu je znalecký posudek kvalifikovaný, srozumitelný, výstižný a v souladu s předchozími posudky. Soud zopakoval, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u žalobce činící 50 % nepostačoval na přiznání plného invalidního důchodu; žalovaná tedy nepochybila, pokud rozhodla, že žalobce nemá nárok na přiznání plného invalidního důchodu. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel prostřednictvím ustanovené advokátky namítl, že krajský soud převzal jako rozhodující důkaz posudek vypracovaný Institutem postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví. Stěžovatel v obecné rovině (bez náležité konkretizace) vytýká napadenému rozhodnutí žalované, že je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje řádné odůvodnění ve smyslu § 47 odst. 3 spr. ř. Podle stěžovatele dále ustanovení zákona o důchodovém pojištění uvedená v napadeném rozhodnutí žalované nevystihují přesně jeho případ. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že zpracovaný znalecký posudek je neúplný, neboť v něm nejsou uvedena konkrétní zaměstnání, která je navrhovatel schopen nadále sám vykonávat se zbývajícím procentem schopnosti soustavné výdělečné činnosti a posudková komise se v posudku nevypořádala ani s kritérii podle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 2. 7. 2004, č. j. 42 Ca 587/01 - 87, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Dne 14. 12. 2005 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena žalobcem zasláná kopie znaleckého posudku ze dne 10. 6. 2004 vypracovaná Institutem postgraduálního zařízení ve zdravotnictví.

Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nepřesáhl u žalobce 66 % odpovídajících plné

invaliditě a nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. Proto žalovaná navrhla potvrzení rozsudku krajského soudu (míněno patrně zamítnutí kasační stížnosti – pozn. soudu).

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

První důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jedná se tedy o stěžovatelem tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel spatřuje pochybení v tom, že soud převzal jako hlavní důkaz posudek Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví. Krajský soud však v dané věci vycházel z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí a dále z posudku Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, přičemž oba posudky se dostačujícím způsobem vypořádaly s charakterem onemocnění žalobce a zohlednily i všechny jeho další nemoci. Bylo konstatováno, že stěžovatelovo onemocnění – dissociativní porucha motorická – patří do kapitoly V., položky 4, písm. c) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. (dále jen „vyhláška“), tedy mezi neurotické, stresové a somatomorfní poruchy. Všechny vypracované posudky byly zajedno v tom, že s přihlédnutím ke všem dalším somatickým potížím žalobce činí míra poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti 50 %, tedy že se nachází při horní hranici rozpětí (25 % - 50 %). Krajskému soudu pak nelze vytýkat, že bez příslušných medicínských znalostí nepolemizoval s – i podle názoru Nejvyššího správního soudu – úplnými, přesvědčivými a navzájem si neodporujícími závěry znaleckých posudků posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí a Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví. V řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované podmínky plné invalidity podle § 39 zákona o důchodovém pojištění nesplňoval, neboť pokles schopnosti jeho soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle kapitoly V., položky 4, písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky na horní hranici, tj. 50 %. Plný invalidní důchod však lze přiznat tomu, jehož pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činí alespoň 66 %. Rovněž není důvodná námitka stěžovatele, že došlo k pochybení, protože posudky neuvedly konkrétní zaměstnání, která je stěžovatel se zbývajícím procentem schopnosti soustavné výdělečné činnosti vykonávat, neboť z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že není úkolem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí určovat zcela konkrétní zaměstnání, která je schopen účastník řízení vykonávat, ale postačí vymezit v obecné rovině okruh takovýchto zaměstnání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Ads 37/2003 - 92). Ze závěrů posudkové komise je v daném případě srozumitelně seznatelné, že stěžovatel je s ohledem na pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti vykonávat práce psychicky a fyzicky nenáročné bez nutnosti zatěžování dolních končetin; rovněž nebyly ve smyslu § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění shledány skutečnosti umožňující soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. S tímto závěrem se ztotožnil ve svém znaleckém posudku také Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán.

Kasační stížnost byla podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel je přesvědčen o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, neboť toto rozhodnutí není řádně odůvodněno, jak ukládá § 47 odst. 3 spr. ř. Nesrozumitelnost rozhodnutí správního orgánu, vedoucí k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, lze však vykládat pouze tak, že z rozhodnutí nevyplývá jak, či o čem, bylo rozhodnuto. Příkladem nesrozumitelnosti rozhodnutí může být jak chybnost výroku rozhodnutí, tak i jeho rozpornost. Nejvyšší správní soud uvedené vady v posuzovaném případě neshledal. Podle § 47 odst. 2 spr. ř. výrok rozhodnutí obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. V daném případě žalovaná zamítla žádost stěžovatele o plný invalidní důchod. V rámci odůvodnění žalovaná uvedla, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Lounech ze dne 30. 7. 2001 stěžovatel není plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %. Zároveň učinila odkaz na zákonné ustanovení stanovící podmínky přiznání plného invalidního důvodu. Žalovaná dostatečně určitě odkázala na posudek lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení, jakožto na důkaz, ze kterého dovedla pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele o 50 %. Jakkoliv je napadené správní rozhodnutí stručné, v posuzovaném kontextu je nutné konstatovat, že jak jeho výrok, tak odůvodnění jsou dostatečně přesné a určité. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat. Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 2 x 250 Kč za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a sepsání kasační stížnosti ze dne 15. 10. 2004 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 2, § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Celkem tedy odměna advokátky činí 650 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

